

[Rubriekskop] Het zal je maar gebeuren
“Op de Erasmusbrug word ik 180”

Een scooter reed oud-handhaver Stadstoezicht Necati Celik op weg naar zijn werk aan. Ondanks ernstig rugletsel vond hij weer werk - als brugwachter. De bond regelde een letselschadevergoeding voor hem.

“Het leven loopt zoals het moet lopen. Dingen zijn voorbestemd, als je maar ergens in gelooft”, filosofeert Necati Celik (48) in zijn Rotterdamse woning. Daarom zal hij ook niet klagen als hij weer een dag veel last van zijn rug heeft. Of als hij dingen niet kan die hij voor het ongeluk wel kon. En daarom is hij heel dankbaar dat hij een baan vond die hij fysiek wél aankan. “Op de Erasmusbrug wil ik wel 180 worden”, zegt hij, doelend op zijn functie als brug- en sluiswachter.

In 1996 ging Celik als handhaver aan het werk bij de dienst Stadstoezicht Rotterdam. Mooi werk: altijd buiten in weer en wind, deelgemeenten het Oude Westen en het centrum, veel contact met mensen, problemen oplossen. “Ik ben goed met mensen”, zegt hij, “ik heb al die jaren nooit op de spoedknop hoeven drukken.” In 2010 kwam Celik in aanmerking voor promotie tot teamleider en kon hij de opleiding daarvoor gaan volgen. Een hogere functie waarbij hij naast zijn werk als handhaver ook collega’s zou coachen.

Maar op 28 oktober 2010, een paar dagen voordat hij zich op zijn nieuwe standplaats, deelgemeente Rotterdam Zuid, zou melden, liep het anders. Op weg naar zijn werk werd hij aangereden. “Ik stapte uit lijn 20, keek naar rechts om het fietspad over te steken en werd van links gegrepen door een scooter. De pijn in mijn rug was vreselijk, maar ik was bij bewustzijn toen ik de ambulance in ging.”

Intensieve revalidatie

Een MRI wees op een scheurtje in zijn wervelkolom. Ook was een aantal wervels verzakt. Celik: “De arts zei: ‘Ik ben blij dat u nog op uw benen kunt staan’. Ik besepte dat ik geluk heb gehad.” Na een intensieve revalidatie pakte Celik zijn werk in het voorjaar van 2011 weer gedeeltelijk op. Ook begon hij aan de opleiding. “Ik merkte dat mijn nieuwe baas op mijn nieuwe standplaats Zuid eigenlijk meteen van me af wilde. Hij kende me niet en dacht dat ik me aanstelde met mijn rug”, vertelt hij. “Ook was het geen pré dat ik geen blad voor de mond neem en actief ben in de onderdeelcommissie. Dan sta je al snel te boek als lastig. Maar ik laat me niet wegsturen.”

Tijdens de trainingen voor het examen voor de Regeling Toetsing Geweldsbeheersing Buitengewoon Opsporingsambtenaar (zeg maar: in de boeien slaan), ging het fout. “Een collega zette een knie in mijn rug en dat pakte verkeerd uit.”

Weinig steun

Tot zijn spijt moest Necati Celik eind 2011 concluderen dat hij zijn werk fysiek niet aankan. Handhaving is zwaar werk en in bepaalde gevallen moet je mensen kunnen overmeesteren of

jezelf in veiligheid brengen. Van de gemeente kreeg hij weinig steun. Dat viel hem tegen. “Ik ben nooit een dag ziek geweest, kan met iedereen goed opschieten en heb hart voor mijn werk. Ze hebben geprobeerd me via het UWV te ontslaan; dat is niet gelukt”, vertelt hij. Celik probeerde ander werk te vinden, ook extern solliciteerde hij een aantal keer. Via een ex-collega kwam hem de functie van brug- en sluiswachter, ook een gemeentelijke dienst, ter ore. Na een paar sollicitatierondes werd hij aangenomen. Die nieuwe manager probeerde er nog een stokje voor te steken, vertelt hij. De tweejarige opleiding doorliep hij goed. “Het was best pittig, omdat ik geen enkele nautische kennis had. Terwijl de meeste collega’s een achtergrond in de scheepvaart of binnenvaart hebben. Maar ik wilde dit heel graag.” Na het werk op kleinere bruggen en sluzen heeft hij inmiddels promotie naar de Erasmusbrug gemaakt. “Deze baan is goud waard, het is prachtwerk. Als je de Erasmusbrug kunt bedienen, kun je alle bruggen in de stad direct of op afstand bedienen.”

Verlies arbeidsvermogen

Omdat het Celik niet lekker zat dat de gemeente aanvankelijk van hem af wilde, had hij al in een vroeg stadium contact gezocht met de bond. De jurist wees hem ook op zijn mogelijke letselschade na het ongeluk. Daar was ik anders nooit opgekomen, zegt hij. “De tegenpartij erkende de aansprakelijkheid vrij vlot”, vertelt FNV-letselschaderegelaar Line Visser. “Het was duidelijk dat de bestuurder van de scooter fout zat en in de verboden rijrichting reed. Ook een onafhankelijk medisch deskundige heeft het rugletsel en vooral het exacte functieverlies vastgesteld. Omdat niet duidelijk is hoe de rugproblemen zich in de toekomst zullen ontwikkelen, is een voorbehoud opgenomen in de eindregeling.” Line Visser wijst op het belang in deze zaak dat bij het vaststellen van het schadebedrag het verlies van arbeidsvermogen op de juiste manier gecompenseerd moest worden. “In zijn nieuwe functie als teamleider, waarvoor hij de opleiding normaal gesproken goed had afgerond, zou hij namelijk meer gaan verdienen dan vóór zijn promotie en dan hij nu als brugwachter doet. We moesten aannemelijk maken dat hij de opleiding zou hebben gehaald. Na wat getouwtrek en met hulp van jurisprudentie hebben we het goed kunnen regelen.” Visser is blij dat haar cliënt een nieuwe passende baan heeft. “Hij heeft zich enorm ingezet om weer aan het werk te komen. Daarvoor heb ik bewondering.”

Necati Celik en zijn echtgenote maken zich op voor een weekendje Beekbergen. Een cadeau voor hun 25-jarig huwelijksfeest. “Het is fijn dat de zaak nu afgesloten is”, vinden ze. “Er kan een streep onder. Volgende week brengen we een bloemetje naar Line Visser.”